

Robert Vannoy, Prorocy Większi, Wykład 28 — Ezechiel nr 4

Gog i Magog (Ezech 38 i 39)

Refleksje na temat współczesnego Izraela i Królestwa Bożego [już, ale jeszcze nie]

Myślę, że to znaczące, że Izrael po tylu tysiącletniach znów jest narodem. Nie widzę spełnienia tego jako wylania Ducha Bożego. W tym momencie jest to państwo świeckie. Może to nastąpić w oczekiwaniu na ruch zmierzający do wypełnienia się wylania. Znaczące jest jednak to, że Izrael powrócił do swojej ziemi.

Myślę, że istnieją pewne uzasadnione zastosowania terminologii królestwa. Istnieje poczucie, że królestwo jest teraz tutaj. Ale królestwo nie ma tutaj w całej swej pełni, więc jest tutaj, ale go tu nie ma. To scenariusz „już, ale jeszcze nie”. Jest to lepszy sposób na opisanie tego niż niektórzy ludzie dyspensacjonizmu, którzy mówią, że królestwo tutaj nie ma. Dla nich królestwo jest całkowicie i wyłącznie przyszłością. To nie oddaje sprawiedliwości Nowego Testamentu, który mówi o obecnym aspekcie królestwa. Ale z pewnością istnieje przyszły aspekt, który będzie pełniejszy. Musisz uważać, aby nie użyć słowa „już, ale jeszcze nie” do wyjaśnienia wszystkiego, ale myślę, że istnieją pewne uzasadnione zastosowania tego pojęcia. Trzeba szukać takiego podejścia do interpretacji, które budzi najmniej zastrzeżeń, a jednocześnie odpowiada wymogom tekstu. Rzecz w tym, że obecne pojęcie Izraela jest „już”, ale jest świeckie i „ale jeszcze nie”, duchowa istota przewidziana przez proroków ma nadejść.

Kontekst Ezechiela 38 i 39 oraz Objawienia 20 [Gog i Magog]

Zanim przyjrę się niektórym stwierdzeniom zawartym w rozdziałach 38 i 39, ponieważ są to dość długie rozdziały, myślę, że jeśli chodzi o przebieg Księgi Ezechiela, jeśli rozdziały 36 i 37 odnoszą się do Tysiącletniego Królestwa, to myślę, że tak ma przynajmniej pewne znaczenie fakt, że rozdziały 38 i 39, które mówią o prorocztwie przeciwko Gogowi i Magogowi, pojawiają się po obrazie Tysiąclecia przedstawionym w rozdziałach 36 i 37.

W rozdziale 38 wersecie 1 czytamy: „Doszło do mnie słowo Pana: «Synu

człowieczy, zwróć swoje oblicze przeciwko Gogowi z ziemi Magog, głównemu księciu Meszech i Tubal; prorokuj przeciwko niemu.” Myślę, że jest możliwe, że Ezechiel przedstawił obraz Tysiąclecia, a następnie cofnął się i opowiedział o czymś sprzed Tysiąclecia. To jest możliwe; nie możemy tego wykluczyć. Bardziej naturalne byłoby jednak założenie, że rozdziały 38 i 39 będą opisywać coś, co wydarzyło się po tym, co opisano w rozdziałach 36 i 37.

Powiedziawszy to, z pewnością warto zauważyć, że kiedy zwrócimy się do Objawienia i przyjrzymy się opisowi Tysiąclecia w rozdziale 20, kiedy dotrzemy do wersetu 7, w którym kończy się tysiąc lat, czytamy: „Kiedy minęło tysiąc lat, szatan zostanie wypuszczony ze swego więzienia i wyjdzie, aby zwieść narody w czterech narożnikach ziemi – Goga i Magoga – i zgromadzić je na bitwę. Licznie są jak piasek na brzegu morskim”. Kiedy więc spojrzymy na opis okresu tysiąclecia w Objawieniu rozdział 20, werset 7, odnosi się on do Goga i Magoga jako do czegoś, co ma miejsce podczas tej bitwy następującej po Tysiącleciu. Nie ma innego odniesienia do Goga i Magoga w Piśmie Świętym, z wyjątkiem Rodzaju 10:2, gdzie jest mowa o Magogu z rodu Jafeta, co jest równoległe do genealogii z 1 Kronik 1:5, gdzie wspomniany jest Magog. Poza tym jedynymi odniesieniami są Ezechiel 38 i Objawienie 20:7.

Pomimo tego odniesienia do Goga i Magoga w Objawieniu 20:7, wielu interpretatorów powie, że Ezechiel 38 i 39 opisują coś, co wydarzy się przed Tysiącleciem. Ta bitwa z Gogiem i Magogiem poprzedza okres tysiąclecia, podczas bitwy Armageddon, a nie następuje po okresie tysiąclecia.

Ellison Gog i Magog przed drugim adwentem

Spójrz na Ellisona na stronie 53 swoich cytatów, na dole strony. Mówi: „W Piśmie Świętym są tylko dwie wzmianki o Gogu i Magogu. Tutaj mamy do czynienia z Ezechiela 38 oraz z Objawienia i jeśli nie zostaną podane bardzo przekonujące argumenty, które temu zaprzeczają, musimy pozwolić temu drugiemu zinterpretować pierwsze”. Innymi słowy, co on mówi, chcesz wiedzieć, co jest opisane w Ezechiela 38 i 39. Apokalipsa 20 jest tym, co umieszcza to we właściwych ramach. Umiejscowienie

Goga przed Drugim Adwentem, a następnie dodanie ostatecznego buntu narodów pod koniec ery królestwa – jak to czyni Biblia Scofielda – wydaje się bezprawną próbą stawiania tego w obie strony. Jediną prawdziwą podstawą powszechnego poglądu, że rozdziały te dopełniły się przed Drugim Adwentem, jest Ezechiel 39:21-29. Jednakże o wiele bardziej satysfakcjonujące jest spojrzenie na te wersety jako podsumowanie przesłania całej tej części Księgi Ezechiela.

Trzeba przyznać, że jeśli spojrzysz się na Ezechiela 39:21-29, rzeczywiście wydaje się, że opisano tam wydarzenia, które miały miejsce przed okresem tysiąclecia. Jak widzisz, Ellison sugeruje, że wersety 21-29 stanowią swego rodzaju podsumowanie całej części Księgi Ezechiela i myślę, że jest to końcowa część. Kiedy dojdiesz do wersetu 40, znajdziesz się w nowej części księgi. Zatem rozdział 39 jest podsumowaniem podsumowującym całą sekcję, którą kończy.

Kontynuuję cytaty Ellisona na początku strony 54: „Jeśli umieścimy Goga na końcu Tysiąclecia, nie będziemy się zbytnio przejmować znaczeniem tych imion. Wspomina się o nich w New Bible Commentary JH Langa oraz w oświadczeniu w Biblii Scofielda, że „Główne odniesienia dotyczą mocarstw europejskich, na których czele stoi Rosja. Całkiem pomijając wielu, którzy zawsze odmawiali utożsamiania Rosz z Rosją, na przykład wśród modernistów istnieje silna tendencja do powrotu do starej hebrajskiej tradycji masoreckiej, ponieważ tłumaczy ona ten fragment z Wersji Autoryzowanej. Cóż, to jest odniesienie do wersetu 2. Przyjrzymy się temu bardziej szczegółowo później.

Ezechiel 38:2 Naczelnny książę lub książę Rosz Widzisz, jak król Jakub mówi: „Naczelnny książę Meszech i Tubal”; NIV „Naczelnny książę Meszech i Tubal”; W NASV występuje „książę Rosz, Meszech i Tubal”, podobnie jak w Nowej Biblii Angielskiej. Czyta to Hal Lindsay: „Naczelnny książę Rosz, Meszech i Tubal”. Jak widać, słowo to pochodzi od hebrajskiego *rosz nessi*. Pytanie brzmi: czy *Nesi Rosz* należy uważać za „księcia Rosz”, czy też „Rosza” należy traktować jako „naczelnego”, „głównego księcia”, „naczelnego księcia”. Czy jest to imię własne „książę Rosz”, czy też jest to słowo opisowe określające „naczelnego księcia Meszech i Tubal”. Ma to więc związek ze

sposobem tłumaczenia *rosh* . Czy tłumaczy się to jako rzeczownik własny „Rosz”, czy też jako „główny książę”. Wrócimy do tego później, ale możesz zobaczyć, co mówi Ellison: Istnieje silna tendencja do tłumaczenia tego słowa jako „naczelnny książę”, a nie „książę Rosz”.

Objawienie 20:8

Kiedy odkryjemy, że wszystkie nazwy pochodzą od plemion z krańców znanego wówczas świata, Gog i Magog, Meszech i Tubal, Persja Wschodnia, Kusz Południowy i Put – te nazwy pojawiają się w tej części – staje się bardziej prawdopodobne, że mamy do czynienia z symbolicznym użyciem, tak jak ma to miejsce w Objawieniu 20:8, nazywając je narodami, które są w czterech narożnikach ziemi. Jak zatem mamy rozumieć całe proroctwo w świetle tego umiejscowienia w Nowym Testamencie, jeśli przyjmiemy koncepcję Tysiąclecia jako rządów Boga na ziemi, kiedy Szatan będzie związany, a przekleństwo zostanie zdjęte, a Izrael znajdzie się w centrum błogosławieństw na ziemi ? Jakie jest miejsce na taki wybuch lub bunt przeciwko Bogu? To pytanie jest często zadawane jako sprzeciw wobec poglądu milenialsów. Ellison mówi: „Pismo Święte pokazuje nam, że przez wszystkie wieki, przy różnorodnych okolicznościach niewiedzy i wiedzy, człowiek przeciwstawiał swoją wolę Bogu i poniósł porażkę. Większa część Starego Testamentu naucza o porażce dzieci Izraela i takie jest w końcu przesłanie Ezechiela. Widać to zwłaszcza w rozdziałach 16, 20 i 23.

Refleksje na temat Goga i Magoga oraz Tysiąclecia Nowy Testament wprowadza nas w początki kłopotów w Kościele. Wyjaśnia, że będą rosły raczej gorzej niż lepiej. Również tutaj, w tajemniczym zamyśle Boga, obok triumfów i porażek organizacji, ostatecznym dowodem niepowodzenia człowieka jest jego reakcja, gdy zostanie postawiony w możliwie najkorzystniejszej sytuacji. Chociaż świątynia Boga jest z człowiekiem, chociaż klątwa została zdjęta z natury, chociaż kusiciel, wróg Boga, jest związany, to jednak gdy nadarzy się okazja, głęboko zakorzeniony bunt w sercach tak wielu naraz staje się oczywisty .

Nie wiem, czy imiona Gog i Magog mamy rozumieć symbolicznie jako tych,

którzy trzymali się z daleka od chwały Bożej skupionej w Jerozolimie, czy też odnosi się to przede wszystkim do tych w poprzednich dyspensacjach, którzy nie byli wystawieni bezpośrednio na Bożą próbę. W obu przypadkach nie ma sprzeczności między werselem 38:4, gdzie Bóg jest przedstawiony jako ciągnący Goga na zagładę, a Objawieniem 20:8, gdzie Szatan jest przedstawiony jako zwodziciel narodów. Człowieka trzeba poddać próbie, bo inaczej nie będzie jasne, co w nim jest. Szatan jest chętnym narzędziem, za pomocą którego przeprowadzane są próby.”

Zatem to, co robi Ellison, przedstawia racjonalne uzasadnienie dla okresu tysiąclecia i wydaje mi się, że jest ono dobre. Możesz też zapytać, w związku z całym tym podejściem, jaki jest cel Okresu Tysiąclecia, jeśli ponownie zakończy się on buntem? Myślę, że to znowu obrazuje, że chociaż człowiek znajduje się w najlepszych warunkach, dopóki grzech nie zostanie ostatecznie zniszczony, a szatan wraz z nim i ci, którzy nie wierzą w Pana, zostaną wrzuceni do jeziora ognistego, zawsze będzie szansa na bunt. To, że tak powiem, ostateczny dowód na to. W każdym razie Ellison postrzeżałby wówczas rozdziały 38 i 39 jako opisowe tego, co wydarzy się po Okresie Tysiąclecia, głównie w oparciu o równoległe odniesienia w Objawieniu 20, wersecie 7.

Bardzo popularnym dzisiaj podejściem do tego fragmentu jest sposób, w jaki Hal Lindsay opisuje go w *The Późna Wielka Planeta Ziemia* w rozdziale 5. Wiem, że znasz ten cytat. Uważa jednak, że Gog i Magog pojawią się nie po Tysiącleciu, ale przed nim. Zauważysz, że w przypadku tłumaczeń wersełu 2b interesujące jest, że on rozumie to w obie strony. Ma „naczelnego księcia Rosz”. Problem w tym, że albo musisz mieć „naczelnego księcia”, albo „księcia Rosz”. W większości inne tłumaczenia różnią się między „głównym księciem” a „szefem Rosz” dla *Nesi Rosz*. Spójrz na stronę 55 w swoich cytatach, pod Lindsay, na środku strony. Mówi: „Przez stulecia, na długo zanim obecne wydarzenia mogły wpłynąć na poglądy interpretatorów, ludzie uznawali, że prorocstwo Ezechiela dotyczące północnego dowódcy odnosiło się do Rosji. Doktor John Constance, pisząc w 1864 roku, mówi: „Widzę, że to królestwo na północy jest autografem Rosji, ponieważ Rosja zajmuje miejsce, gdzie wszyscy ci ekspozytorzy uznali prorocze słowo”. Jakie są dowody? „Ezechiel opisuje tego północnego dowódcę

Goga z krainy Magog, naczelnego księcia, władcę Rosz, Meszech i Tubal. Ezechiel 38:2 podaje pochodzenie etniczne tego dowódcy i jego ludu. Innymi słowy, prorok podaje drzewo genealogiczne północnego dowódcy, abyśmy mogli prześledzić migrację tych plemion do znanego nam współczesnego narodu. Gog to symboliczne imię przywódcy narodu, a Magog to jego ziemia. Jest także księciem ludu starożytnego, zwanego Rosz, Meszech i Tubal”. Na początku strony 56: „William Gesenius, wielki uczony hebrajski, XIX^w stulecia, omawia te słowa w swojej niezrównanej gramatyce języka hebrajskiego. Mówi, że Meszech był założycielem Moskwy; lud Moskwy mieszkał w górach. Uczony ten twierdzi dalej, że grecka nazwa wywodząca się od hebrajskiego imienia Meszech jest źródłem nazwy miasta Moskwa. Omawiając Tubal, mówi, że Tubal jest synem Ratha, założyciela ludu zamieszkującego Morze Czarne i na zachód od Moskwy. Na zakończenie stwierdza, że ci ludzie tworzą współczesny naród rosyjski”.

Lindsey on Rosz [głowa/książę lub nazwa miejscowości] Contra Keil Jest jeszcze jedno imię do rozważenia w tym dowodzie – jest to hebrajskie słowo „Rosz” przetłumaczone jako „wódz” w Ezechiela 38 w Wersji Króla Jakuba. Słowo to dosłownie oznacza po hebrajsku „górze” lub „głowę” czegoś. Według większości uczonych słowo to używane jest w znaczeniu imienia własnego, a nie jako rzeczownik opisowy określający słowo „książę”. Niemiecki uczony Keil twierdzi, że po wnikliwej analizie gramatycznej należy je przetłumaczyć jako imię własne, czyli „Rosz”. Mówi, że pisarze bizantyjscy i arabscy często wspominali lud, którego nazywali Roszem, Roszem zamieszkującym krainę Byka i zaliczonym do plemion scytyjskich. Doktor Gesenius twierdzi, że Rosz było określeniem plemion na północ od gór Taurus zamieszkujących tę okolicę. Doszedł do wniosku, że w tym imieniu i plemieniu mamy pierwsze stwierdzenie, że Rosz jest narodem rosyjskim. Jest więc całkiem jasne, co robi Lindsay; stawia je przed Tysiącleciem i łączy to proroctwo z Rosją. Oczywiście, biorąc pod uwagę sytuację zimnowojenną i wkroczenie Rosji na Bliski Wschód w ciągu ostatnich 15 lat, wielu wydaje się, że nie jest to wymuszona interpretacja.

Zauważ, że w akapicie od trzeciego do ostatniego mówi, że niemiecki uczony Keil

tłumaczy Rosz jako imię własne. Spójrz na stronę 55; Mam ten akapit w Keil. To ciekawe, co mówi Keil, ponieważ Lindsay tylko częściowo go cytuje. Nie wiem, czy musimy czytać cały akapit, ale dochodzimy do tego pod koniec: „Gog jest dalej opisany jako księżę Rosz, Meszech i Tubal. Prawdą jest, że Ewald podąża za Akwilą, Targumem i Hieronimem, łącząc „Rosz” z *nessi* jako apelacją w znaczeniu „głównego księcia”. Jednak argument użyty na poparcie tego wyjaśnienia, a mianowicie, że ani w Starym Testamencie, ani przez Józefa Flawiusza nie ma żadnej osoby o imieniu Rosz, wspomnianej, jest bardzo słaby. Pisarze bizantyjscy i arabscy często wspominali o ludziach zwanych Roszami, zamieszkujących kraj Byka i wśród plemion scytyjskich. Żeby nie było powodu kwestionować istnienia ludu Rosz.”

Ale na tym kończy swój cytat. Zwróćmy jednak uwagę na następną wypowiedź: „Chociaż próba odnalezienia śladu takiego ludu jak Rosz, poprzez wyjaśnienie tej nazwy jako kombinacji „Rosz i Meszech”, jest jedynie wątpliwa, aby imię Rosjan było powiązane z tym Roszem”. Innymi słowy, Keil rzeczywiście twierdzi, że Rosz może być określeniem narodu, ale tego, co on mówi, nie należy wiązać z Rosją. Mówi to dość stanowczo. Mówi, że ta sugestia jest wątpliwa, czy imię Rosjan jest powiązane z Roszem. Myślę, że Lindsay nie uznała za stosowne zacytować tę część, ponieważ byłoby to silnie sprzeczne ze sposobem, w jaki ją interpretuje.

3.D.3. Aleksander o Rosz (artykuł JETS) Spójrz na 3. D. 3. pod nagłówkiem RH Aleksandra, *Ezechiel* w komentarzu biblijnym Expositor's, strona 122. Jest tam napisane: „Niektórzy rozumieją, że Rosz oznacza współczesną Rosję, ale ta tożsamość nie ma podstaw. Zwolennicy takiego poglądu zwykle odwołują się do etymologii opartej na podobnych dźwiękach do słyszenia między tymi dwoma terminami. Ale taki zabieg etymologiczny nie jest w ogóle uzasadniony językowo. Termin Rosja pochodzi z końca XI wieku naszej ery. Zatem termin Rosja pochodzi z końca XI wieku naszej ery i językowe łączenie Rosji z Roszem wydaje się nie mieć żadnych podstaw.

Odpowiedź Yamauchiego dla Lindsey na temat Tubala i Meshacha. Zauważ, że w twojej

bibliografii znajdują się również dwa wpisy pod Edwinem Yamauchi. Jeden pochodzi z artykułu JETS „Meshach, Tubal and Company”, który jest artykułem przeglądowym, a drugi to książka zatytułowana *Foes from the Northern Frontier: Invading Hordes from the Russian Steppes*, przedrukowana w 2004 r., w której zamieszczono dość długi dyskusję na temat tych nazw. Ale spójrz na dół strony 56 w swoich cytatach, czerpiąc najpierw materiał z artykułu JETS, a potem z książki. Meszech i Tubal to dwa imiona występujące w wersecie 2 . Powiedziałbym, że Lindsay łączy Tubal z rosyjskim miastem Tobleh, a Meszach z Moskwą. Zatem Lindsey twierdzi, że Rosz to Rosja, Meszach i Tubal to Moskwa, a Toubleh to Rosja. Zwróć jednak uwagę na to, co mówi Yamauchi: „Meszach i Tubal to najbardziej kontrowersyjne imiona na liście synów Jafeta w Księdze Rodzaju 10:2 i 1 Kronik 1:5. Gdyby ich nazwiska pojawiały się tylko na tych listach, ich identyfikacja mogłaby być po prostu kwestią akademicką. Ale imiona te powtarzają się w proroczych fragmentach Ezechiela 27:13, 32:26, 38:2 i 39:1. Hebrajskie słowo oznaczające „wodza Rosz” w Ezechiela 38:2 zostało przetłumaczone w Septuagincie jako imię własne „Rosz”, co wywołało powszechne wrażenie, że chodziło o Rosję. Według Custance’a można zauważyć, że *nessi rosz* , które w tym fragmencie tłumaczone jest jako naczelny książę, oznaczało mieszkańców Scytii, od których Rosjanie wzięli swoją nazwę. Rosja była znana jako Moskowo aż do czasów Iwana Groźnego, kiedy to została połączona z Meszajem. Znacznie później w historii spotykamy słowo Meszach w formie Moscove. Możliwe, że dwa słynne miasta Moskwa i Tobleh nadal zachowują nazwy Meszach i Tubal. To ten sam pomysł, który promowała Lindsay.

Yamauchi komentuje, że „te bezpodstawne identyfikacje niestety zyskały powszechną popularność w świecie ewangelicznym za pośrednictwem wielu kanałów w odniesieniach do pierwszego i drugiego wydania Biblii Scofielda. Zwróć na to uwagę w Księdze Rodzaju 10:2 i Ezechiela 38:2. Pogląd ten wyraża się także w niezwykle popularnej książce Hala Lindsaya *The Late Great Planet Earth* oraz w wykładach ewangelika Josha McDowella z Campus Crusade na licznych kampusach. Utrwalanie takiej identyfikacji opiera się na powierzchownym podobieństwie. Jest to całkowicie nie do utrzymania w taki sposób, w jaki istnieją wyraźne dowody w postaci tekstu

klinowego, który lokalizuje Mushcu, biblijny Meshech i Tabel, biblijny Tubal w środkowej i wschodniej Anatolii. „To jest Turcja. „Muski przetrwali imperium hetyckie, a Tiglathpileser spotkałem ich 20 000 w regionie nad górnym Tygrysem. Aszurnasurpal otrzymał prezenty od Muchków, których stolicą była Azaka, klasyczne Cezare we współczesnej wschodniej Anatolii. W 863 rpn Salmanasser zaatakował Tabel w regionie na północ od Cylicji i Tubal w 732 rpn, kiedy król nie przedstawił oczekiwanej daniny. Po podboju Anatolii przez Cyrusa w 546 rpn i późniejszej reorganizacji pod rządami Dariusza, pozostałości Mushki i Tabel można zobaczyć w greckich nazwach populacji, które zostały uwzględnione w XIX ^{satrapii} północno-wschodniego Anatoliusza, Moski i Tyberenijczyków.

Jest to refleksja nad nauką ewangelicką, gdy mówi o bezpodstawnym utożsamianiu Rosz z Rosją oraz o skojarzeniu Mesze z Moskwą i Tubala z Tobelem, „kiedy mieliśmy jednolite teksty i dyskusje na ich temat, które dostarczyły prawdziwego wyjaśnienia tych nazw pod koniec XIX ^{wieku}. Prawdą jest, że niektóre z tych studiów były prowadzone w języku francuskim lub dotyczyły dzieł, które nie są łatwo dostępne lub szeroko rozpowszechnione, ale są mniej usprawiedliwione i bardziej wskazują na zaściankową wizję ignorowania krytycznych komentarzy do fragmentów Ezechiela, gdy mamy informacje z pierwszej ręki na temat prawidłowej interpretacji Meszacha i Tubala.

Następnie w swojej książce *Foes from the Northern Frontier* pisze, że chociaż identyfikacja Goga i Magoga nadal pozostaje sporna, identyfikacja Meshe i Tubala nie budziła wątpliwości przez długi czas. Wszelkie formalne domysły kojarzące te nazwy z Moskwą i Tubalem są nie do utrzymania. Nazwy Meshe i Tubal zostały zachowane przez greckiego historyka Herodota jako plemiona wschodniej Anatolii. Józef Flawiusz był również świadomy ich lokalizacji. Od końca XIX ^{wieku} dostępne są teksty asyryjskie, które lokalizują Mushtu i Tubal odpowiednio w środkowej i wschodniej Anatolii.

Zatem myślę, że musimy zachować ostrożność w podejściu do tego podejścia, gdy w Ezechiela 38 widzimy proroctwo, które jest obecnie oczekiwane w związku z zaangażowaniem Rosji na Bliskim Wschodzie, co jest popularną interpretacją Ezechiela

38, szczególnie gdy opiera się na tego rodzaju podstawy.

Podwójne spełnienie Aleksandra przed i po Millennium Now, objaśniający Aleksander, o którym wspomniałem, a który napisał Ezechiela w Komentarzu biblijnym Expositora, również napisał artykuł o Ezechiela 38-39 w JETS 1974. Aleksander postrzega to jako podwójne spełnienie. Na stronie 168 w JETS pisze: „Bez wątpienia czytelnik może być zakłopotany tą sekcją. Z całą pewnością wydaje się, że autor aprobował dwa odrębne stanowiska. Mówi, że właśnie taką propozycję przedstawiono. W pełnym opisie wydarzeń zapisanym w Księdze Ezechiela apostoł Jan jedynie streszcza relację obu wydarzeń w Objawieniu 19 i 20, ponieważ czytelnicy byli zaznajomieni z Ezechiela 38 i 39”. Pomijając pewne sposoby, mówi: „Hermeneutyczna zasada wielokrotnego spełnienia głosi, że dane prorocstwo ma jedno znaczenie zastosowane na dwa lub więcej sposobów. Może istnieć spełnienie bliskie i dalekie, dwa bliskie spełnienia lub dwa odległe spełnienia. Tutaj proponuje się to drugie. To dwa odległe spełnienia. Ezechiela 38 i 39 mają wielokrotne spełnienie: jedno to upadek bestii, głównego narzędzia szatana w Objawieniu 19:17-21, a drugie to ostateczny upadek szatana – tego Goga, który jest największym wrogiem Izraela, który podejmuje ostateczną próbę odzyskania ziemi Izraela z rąk wybranego ludu Bożego. Wielorakie spełnienie koncentruje się na podobnych wydarzeniach z ostatnimi i największymi wrogami Izraela – zarówno bestią, jak i szatanem – którzy pragną pokonać Izrael, aby zdobyć tę ziemię. Obydwa wydarzenia są przekazywane przez Pana. To pierwsze w pewnym sensie zapowiada to drugie. Dlatego Gog odnosi się zarówno do bestii w Objawieniu 19, jak i do Szatana w Objawieniu 20. Czasy tych relacji przypadają na okres od końca ucisku do początku Tysiąclecia. Pierwsze spełnienie nastąpi odpowiednio przed Tysiącleciem, a drugie po Tysiącleciu”.

Odpowiedź Vannoya Oto przykład kogoś, kto widzi to na dwa sposoby: przed Tysiącleciem i po nim. Autor uważa, że Ezechiela 38-39 to jeden z najtrudniejszych tekstów w Piśmie Świętym, a jego rozwiązanie opiera się na koncepcji wielokrotnego

spełnienia. Ale to należy odrzucić. Jediną oczywistą alternatywą jest uznanie jednego z rozdziałów Objawienia 19 lub Objawienia 20 za wypełnienie prorocstwa Ezechiela i stwierdzenie, że pozostały rozdział jest jedynie aluzją lub analogią do Ezechiela 38-39. Nie chcę wnikać w sedno. szczegóły na ten temat, ale to był RH Alexander i artykuł JETS w twojej bibliografii.

Przepisywane przez Michelle Lee
Ostateczna edycja: dr Perry Phillips
Z ponowną narracją: dr Perry Phillips